

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

- ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

จากการสรุปผลข้อมูลสถานภาพของผู้บริหาร สรุปได้ว่า

อายุ พบว่า ผู้บริหาร จำนวน 301 รูป อายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 129 รูป คิดเป็นร้อยละ 42.90 อายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป จำนวน 172 รูป คิดเป็นร้อยละ 57.10

ระดับการศึกษาทางโลก พบว่า ผู้บริหาร จำนวน 301 รูป การศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 125 รูป คิดเป็นร้อยละ 41.50 การศึกษาทางโลก ตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป จำนวน 176 รูป คิดเป็นร้อยละ 58.50

ระดับการศึกษาทางธรรม พบว่า ผู้บริหาร จำนวน 301 รูป การศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) จำนวน 90 รูป คิดเป็นร้อยละ 29.90 การศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) จำนวน 211 รูป คิดเป็นร้อยละ 70.10

ประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า ผู้บริหารจำนวน 301 รูป ประสบการณ์ในการทำงาน ต่ำกว่า 10 ปี จำนวน 175 รูป คิดเป็นร้อยละ 58.10 ประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป จำนวน 126 รูป คิดเป็นร้อยละ 41.90

1. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม” สรุปได้ว่า การบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้าน พบว่า การบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร สำคัญมากที่สุดโดยเรียงลำดับจากมากที่สุดลงมาหาน้อยที่สุด 6 ด้าน คือ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามผล ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ส่วนด้านที่มีการปฏิบัติการณ์น้อยที่สุด คือ ด้านการประเมินความเสี่ยง

เมื่อพิจารณาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในแต่ละด้าน พบว่า

1.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ในภาพรวม มีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของสำนักเรียน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับความสามารถในการปฏิบัติงาน และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับพันธกิจของสำนักเรียน และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับการรายงานทั้งภายในและภายนอกสำนักเรียน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับกฎหมาย และกฎระเบียบข้อปฏิบัติต่าง ๆ และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับความคุ้มค่าของการนำทรัพยากรไปใช้

1.2 ด้านการป้องกันเหตุการณ์ พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านการป้องกันเหตุการณ์ ในภาพรวม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการศึกษาถึงจุดแข็งของสำนักเรียนเพื่อสร้างความได้เปรียบในการบริหารงาน สำนักเรียนใส่ใจและให้ความสำคัญกับความเสี่ยงในแต่ละด้านของสำนักเรียน และมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลง และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีมาตรการป้องกันอันตรายไม่ให้เกิดกับบุคลากรในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ มีนโยบายหรือกระบวนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ชัดเจนเหมาะสม และมีการบังคับใช้ปัจจัยเสี่ยงของยุทธศาสตร์แต่ละด้าน และจัดระดับของความเสี่ยงที่ชัดเจน

1.3 ด้านการประเมินความเสี่ยง พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านการประเมินความเสี่ยง ในภาพรวม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการประเมินถึงปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ ตามกระบวนการปฏิบัติงาน มีการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาและอุปสรรคเพื่อแก้ไขก่อน/หลัง และมีการกำหนดวิธีการบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีการศึกษารวบรวมข้อมูลผลกระทบของเหตุการณ์ความเสี่ยงต่าง ๆ มีการประเมินถึงโอกาสที่อาจเกิดความเสี่ยงว่ามีมากน้อยเพียงใด และมีการนำข้อมูลที่ได้จากผลกระทบมาพิจารณาเพื่อหามาตรการที่จะทำให้ความรุนแรงที่ไม่คาดหวังลดลง

1.4 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ในภาพรวม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการแบ่งความรับผิดชอบกับบุคลากรในการจัดการกับความเสี่ยง มีวิธีการดำเนินการเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง และมีการศึกษาถึงวิธีการบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่เหมาะสม และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีการดำเนินการเพิ่มเติมเพื่อลดโอกาสของปัจจัยเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น มีการร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการบริหารจัดการกับความเสี่ยง และมีการบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่ยังมีอยู่ในระดับที่ยอมรับได้

1.5 ด้านกิจกรรมการควบคุม พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านกิจกรรมการควบคุม ในภาพรวม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการระบุอย่างชัดเจนถึงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในแต่ละกิจกรรม มีการกำหนด

บุคลากรภายในสำนักเรียนเพื่อรับผิดชอบต่อกิจกรรมการควบคุมต่าง ๆ และมีการกำหนดวันเสร็จสิ้นของแต่ละกิจกรรมการควบคุมที่ชัดเจน และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีการกำหนดถึงกลไกที่เหมาะสมในการควบคุมเพื่อป้องกันและลดจุดอ่อนของกิจกรรมการควบคุม มีการกำหนดถึงวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูลที่ชัดเจนเหมาะสม และมีการจัดประเภททรัพยากรด้านต่าง ๆ ตามความสำคัญและความเหมาะสมของความเสี่ยง

1.6 ด้านการติดตามผล พบว่า ระดับการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ด้านการติดตามผล ในภาพรวม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 3 ลำดับแรก คือ มีการติดตามผลเพื่อให้มั่นใจได้ว่าการจัดการกับความเสี่ยงมีคุณภาพและเหมาะสม มีการรายงานผลความเสี่ยงทั้งหมดที่มีผลกระทบสำคัญต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของสำนักเรียนต่อผู้บริหารที่รับผิดชอบ และมีการรายงานผลการประเมินระบบการควบคุมต่าง ๆ ภายในสำนักเรียนตามช่วงระยะเวลาที่กำหนด และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 3 อันดับ คือ มีการประเมินผลวิธีการติดตามการบริหารจัดการกับความเสี่ยงแต่ละ โครงการ มีการรายงานการบริหารจัดการกับความเสี่ยงตามความเป็นจริง ไม่ปิดบังสิ่งที่ผิดปกติ และมีการประเมินผลวิธีการบริหารจัดการกับความเสี่ยงอย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพ

2. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ได้แก่ ต่ำกว่า 30 ปี และ ตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวม พบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน โดยผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ทุกด้าน เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า

2.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

2.2 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

2.3 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

2.4 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

2.5 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

2.6 ด้านการติดตามผล ภาพรวมพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของ ผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกเป็น การศึกษาทางโลก ได้แก่ ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวม พบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน โดยด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ผู้มีการศึกษาทางโลก ตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการติดตามผล ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า

3.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3.2 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3.3 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3.4 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3.5 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

3.6 ด้านการติดตามผล ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

4. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกเป็น การศึกษาทางธรรม ได้แก่ ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวม พบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน โดยด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ผู้มีการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) ส่วนด้านการติดตามผล ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า

4.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

4.2 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

4.3 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่า เปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

4.4 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่า เปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

4.5 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

4.6 ด้านการติดตามผล ภาพรวมพบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน

5. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของ ผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียน พระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ได้แก่ ต่ำกว่า 10 ปี และ ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวม พบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความ คิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการ ประเมินความเสี่ยง ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหาร ความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามผล ผู้มี ประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มี ประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกัน โดยผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำ กว่า 10 ปี ทุกด้าน เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า

5.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำ

กว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับความสามารถในการปฏิบัติงาน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับพันธกิจของสำนักเรียน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับการรายงานทั้งภายในและภายนอกสำนักเรียน นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.2 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการบ่งชี้ถึงความเสี่ยง และโอกาสที่เกิดจากปัจจัยภายในและภายนอกสำนักเรียน มีนโยบาย หรือกระบวนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ชัดเจนเหมาะสม นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.3 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการนำข้อมูลที่ได้จากผลกระทบมาพิจารณาเพื่อหามาตรการที่จะทำให้ความรุนแรงที่ไม่คาดหวังลดลง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาและอุปสรรคเพื่อแก้ไขก่อน/หลัง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการศึกษารวบรวมข้อมูลผลกระทบของเหตุการณ์ความเสี่ยงต่าง ๆ มีการประเมินความเสี่ยงทั้งในระหว่างปฏิบัติการและหลังจากปฏิบัติการแล้ว มีการสำรวจค้นหาถึงสิ่งที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่อาจทำให้ไม่สามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ มีการประเมินถึงโอกาสที่อาจเกิดความเสี่ยงว่ามีอย่างน้อยเพียงใด นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.4 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกัน ที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี

ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการศึกษาถึงวิธีการบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่เหมาะสม และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีวิธีการดำเนินการเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.5 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกันที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการกำหนดถึงระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมการควบคุมเป็นลายลักษณ์อักษรที่ชัดเจน มีการกำหนดถึงกลไกที่เหมาะสมในการควบคุมเพื่อป้องกันและลดจุดอ่อนของกิจกรรมการควบคุม นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

5.6 ด้านการติดตามผล ภาพรวมพบว่า ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกันที่น่าสนใจ คือ ผู้มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการทบทวน ติดตาม แก้ไข ระบบการบริหารจัดการความเสี่ยง ทุกขั้นตอน ตามแนวทางการบริหารจัดการความเสี่ยง นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญถึงการค้นพบในการศึกษาในครั้งนี้ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย กรอบแนวคิด และสมมติฐานของการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม” นั้น ในภาพรวม การบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุมนา เสือเอก (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง โดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิสันต์ จันทร์เขียว (2554, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงด้านคุณภาพการศึกษาโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายแม่วิน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงอยู่ในระดับปาน

กลางถึงมาก โดยผู้บริหารมีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงด้านการบริหารจัดการ โรงเรียน โดยปฏิบัติในเรื่องช่วยเหลือ โรงเรียนในเครือข่ายด้านวิชาการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อร่วมกันพัฒนา คุณภาพการศึกษา ส่วนในด้านทรัพยากรบุคคลที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษา ผู้บริหารมีการปฏิบัติ เกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงโดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา อีกทั้ง ควรมีการจัดสรรงบประมาณที่ใช้ในการจัดการศึกษาอย่างเหมาะสม ในด้านระบบการจัดการและ กระบวนการผลิตสื่อ นั้น มีระบบข้อมูลสารสนเทศที่เหมาะสมสำหรับครูผู้สอนนำไปวางแผนการ จัดการเรียนรู้อำนาจการบริหารการศึกษาที่เป็นนิติบุคคลผู้บริหารปฏิบัติหน้าที่เป็นไปตาม กฎหมายหรือระเบียบทางราชการอย่างเหมาะสม และด้านการประกันคุณภาพมีการประชุมวางแผน เกี่ยวกับการประกันคุณภาพอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งสนับสนุนให้ครูเข้าร่วมการอบรมเตรียมรับการ ประเมินการประกันคุณภาพทั้งภายในและภายนอก แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของกฤตยาวิจิตร (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ผลกระทบของคุณลักษณะองค์กรที่มีต่อประสิทธิผล การบริหารความเสี่ยงของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าผู้ตรวจสอบ ภายในสถาบันอุดมศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีคุณลักษณะองค์กร โดยรวมและเป็นราย ด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านกลยุทธ์ขององค์กร ด้านค่านิยมร่วมขององค์กร ด้าน โครงสร้างขององค์กร

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การบริหารความเสี่ยง เป็นกระบวนการบริหารที่สำคัญประการ หนึ่งที่จะช่วยทำให้ผู้บริหารมีความเชื่อมั่นและมั่นใจในการบริหารที่จะบริหารงานองค์กรให้บรรลุ ตามวัตถุประสงค์ ซึ่งการบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ได้นั้น ผู้บริหารจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการบริหารความเสี่ยง และมีระดับการบริหารความ เสี่ยงอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ดังนั้น เพื่อให้การบริหารความเสี่ยงมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ผู้บริหารทุกระดับจะต้องมีการปรึกษาหารือกันตลอดเวลา เพื่อหาแนวทางป้องกันแก้ไขที่ เหมาะสมตลอดถึงแนวทางการพัฒนาการบริหารดำเนินงาน และควรให้การส่งเสริม อบรม แก่บุคลากรทุกฝ่ายทุกระดับ เพื่อพัฒนาเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเพิ่ม มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของมินา แสวง (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการจัดทำ การบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรจัดการอบรม ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจในเรื่อง การบริหารความเสี่ยงให้แก่ผู้บริหารและบุคลากรทุกระดับ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิวสุดา ศรีสุระพลกิจ (2554, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงด้านการ บริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชน ในจังหวัดขอนแก่น: กรณีศึกษาโรงเรียนอมตวิทยา” ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการบริหารความเสี่ยงด้านการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน คือ

1) จัดทำปฏิทินงานที่มีความชัดเจนในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ 2) ควรมีจัดอบรมสัมมนาพัฒนาความรู้ด้านต่าง ๆ ให้กับบุคลากรอย่างต่อเนื่อง 3) ควรสร้างสัมพันธภาพแบบที่แบบนอกระหว่างผู้บริหารและครูภายในโรงเรียน 4) ควรเพิ่มจำนวนครั้งในการนิเทศต่อภาคเรียนให้มากขึ้น 5) ควรจัดให้มีการนิเทศแบบไม่เป็นทางการเพื่อช่วยในเรื่องการต้องเลื่อนการนิเทศ 6) มีการกำกับติดตามอย่างใกล้ชิดและจัดทำเอกสารให้เป็นปัจจุบัน 7) มีการจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนให้ครอบคลุมงานทั้ง 4 ด้าน

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน” นั้น ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ได้แก่ต่ำกว่า 30 ปี และตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า “ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกัน” นั้น จากการศึกษาพบว่า โดยรวม ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน โดยผู้มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ทุกด้าน ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของนงนุช บินหะซิวาวัง (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รายด้านพบว่า ด้านการบริหารงานบุคคล และด้านบริหารทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และขัดแย้งกับงานวิจัยของนิศานาถ ภูมิดี (2549, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของพนักงานบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) สังกัดสำนักงานใหญ่ ต่อการบริหารความเสี่ยงภายในองค์กร” ผลการวิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบตามปัจจัย อายุ ตำแหน่ง รายได้รวม และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน พนักงาน บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) สังกัดสำนักงานใหญ่ มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงภายในองค์กรแตกต่างกัน ยกเว้นปัจจัย เพศ และระดับการศึกษา

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน นั้น เป็นเพราะการบริหารความเสี่ยงที่ดี มีประสิทธิภาพ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุของผู้บริหาร แต่ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถของแต่ละบุคคล แต่ที่ผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป ก็เป็นเพราะว่าผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า ย่อมมีความคล่องตัวมากกว่า จึงทำให้สามารถบริหารความเสี่ยงได้ดีกว่า และทันท่วงทีกับปัญหาที่เกิดขึ้น อีกประการหนึ่ง เป็นเพราะผู้บริหารที่มีอายุต่ำกว่า เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่โดยตรง ซึ่งต่างกับผู้บริหารที่มีอายุมากกว่า ที่เป็นผู้กำหนดกลยุทธ์ และนโยบายต่าง ๆ แต่ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยตรง จึงอาจทำให้ไม่สามารถเห็นปัญหาและความเสี่ยงต่าง ๆ ได้ดีเท่าที่ควรเหมือนผู้บริหารที่มีอายุน้อยกว่าที่ได้รับมอบหมายงานแล้วปฏิบัติหน้าที่โดยตรง ดังนั้น ผู้บริหารทั้งสองฝ่าย จึงควรปรึกษา ตลอดจนถึงกำหนดนโยบายการบริหารงานต่าง ๆ และลงมือปฏิบัติร่วมกัน เพื่อให้การบริหารความเสี่ยงมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า **“เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน”** นั้น ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา จำแนกเป็น การศึกษาทางโลก ได้แก่ ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า **“ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกัน”** นั้น จากการศึกษาพบว่า โดยรวม ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน โดยด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ผู้มีการศึกษาทางโลก ตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการติดตามผล ผู้มีการศึกษาทางโลก ต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล บินหะยี ออวัง (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง **“ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานของผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตกรุงเทพมหานครและ**

ปริณทล” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาทางโลกต่ำกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางโลกตั้งแต่ปริญญาตรี ขึ้นไป และไม่แตกต่างกัน นั้น เป็นเพราะการศึกษาทางโลก เป็นการศึกษาศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวกับการศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ซึ่งเป็นการศึกษาเฉพาะของคณะสงฆ์ จึงทำให้มองไม่เห็นถึงความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นได้เท่าที่ควร และไม่สามารถนำมาบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ทุกด้าน แต่เพื่อให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพ และมีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นในอนาคต ผู้บริหารก็ควรศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไป

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า **“เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน”** นั้น ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ระดับการศึกษา จำแนกเป็น การศึกษาทางธรรม ได้แก่ ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.3) และ ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า **“ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกัน”** นั้น จากการศึกษาค้นคว้า โดยรวม ผู้มีการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป(ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรมต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) และตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ไม่แตกต่างกัน โดยด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ผู้มีการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรมต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) ส่วนด้านการติดตามผล ผู้มีการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษาทางธรรมตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป

(ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) ซึ่งไม่สอดคล้องและขัดแย้งกับงานวิจัยของผู้ใด เนื่องจาก การศึกษาทางธรรม เป็นการศึกษาเฉพาะของคณะสงฆ์และยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาทางธรรม ตั้งแต่เปรียญเอกขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีการศึกษา ทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) นั้น เป็นเพราะผู้บริหารที่มีการศึกษา ทางธรรมสูงกว่า ย่อมมีความรู้ ความสามารถ และเข้าใจในปัญหาที่เกิดขึ้นมากกว่า จึงทำให้สามารถ บริหารความเสี่ยงได้ดี มีประสิทธิภาพยิ่งกว่า แต่ก็มิบังด้านที่ผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาทางธรรม ต่ำกว่าเปรียญเอก (ประโยค 1-2 ถึง ประโยค ป.ธ.6) มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่า ผู้มีการศึกษาทางธรรมตั้งแต่เปรียญเอก ขึ้นไป (ประโยค ป.ธ.7 ถึง ประโยค ป.ธ.9) คือ ด้านการ คิดตามผล นั่นก็แสดงว่า ผู้บริหารที่มีการศึกษาทางธรรมต่ำกว่า ก็สามารถบริหารความเสี่ยงได้ ดีกว่าเช่นกัน ดังนั้น เพื่อให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นการสร้างความรู้ ความสามารถ ให้แก่ผู้บริหารเอง ก็ควรจะศึกษา ค้นคว้าในชั้นสูง ๆ ขึ้นไปด้วย

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า **“เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร ต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน”** นั้น ความคิดเห็นของผู้บริหารต่อการบริหาร ความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์ ในการทำงาน ได้แก่ ต่ำกว่า 10 ปี และ ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของ ผู้บริหารต่อการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า **“ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีอายุ ระดับการศึกษา และ ประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยง แตกต่างกัน”** นั้น จากการศึกษาพบว่า โดยรวม ผู้มี ประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มี ประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ด้านการประเมินความเสี่ยง ผู้มีประสบการณ์ ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการตอบสนอง ต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามผล ผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และไม่แตกต่างกัน โดยผู้มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อ การบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี ทุกด้าน ซึ่งขัดแย้งกับ

งานวิจัยของสุมนา เสือเอก (2553, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมาก มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของสุรินทร์ อนุชิวะ (2554, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย” ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมาก มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี และตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ที่ไม่แตกต่างกันนั้น เป็นเพราะระบบการบริหารปฏิบัติงานคล้าย ๆ กัน ไม่แตกต่างกันมากนัก จึงทำให้ไม่แตกต่างกัน แต่ที่ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่ำกว่า 10 ปี นั้น เป็นเพราะผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป ปฏิบัติงานมานาน ก็ย่อมมีความรู้ ความเข้าใจในระบบการบริหารมากกว่า จึงทำให้สามารถวิเคราะห์ พิจารณา แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างทันทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมากกว่า ดังนั้น ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า จึงควรเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ปรีกษาแก่ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยด้วย มิใช่ปล่อยให้ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยปฏิบัติงานตามความเข้าใจของตนเองตามลำพัง ซึ่งจะทำให้ขาดประสิทธิภาพในการทำงานได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการศึกษาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารความเสี่ยงในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ในกรุงเทพมหานคร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ตามผลการวิจัยสถานภาพของผู้บริหาร ด้านอายุ พบว่า ผู้ที่มีอายุน้อยกว่า มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่มีอายุมากทุกด้าน ดังนั้น ผู้วิจัยเสนอว่า ผู้บริหารทั้งที่มีอายุน้อยกว่าและมีอายุมากกว่า ควรปรีกษาหรือ กำหนดวัตถุประสงค์ และนโยบายการดำเนินงาน

ร่วมกัน มิใช่ผู้ที่มียุมากกว่ากำหนดแล้วให้ผู้ที่มียุน้อยกว่าปฏิบัติตามเท่านั้น ต้องร่วมกันกำหนดแล้วปฏิบัติเช่นเดียวกันด้วย

2. ตามผลการวิจัยสถานภาพของผู้บริหาร ด้านประสิทธิภาพในการทำงาน พบว่า ผู้ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากกว่า มีความคิดเห็นต่อการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานน้อยทุกด้าน ดังนั้น ผู้วิจัยเสนอว่า ผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมาก ควรเป็นผู้ให้คำแนะนำ ปรีกษา และพร่ำสอนการปฏิบัติงานให้แก่ผู้ที่มีประสิทธิภาพน้อยด้วย มิใช่ปล่อยให้ผู้ที่มีประสิทธิภาพน้อยปฏิบัติงานตามความเข้าใจของตนเองตามลำพัง ซึ่งจะทำให้ขาดประสิทธิภาพในการทำงานได้

3. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ผู้บริหารควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับการรายงานทั้งภายในและภายนอกสำนักเรียน และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับกฎหมาย และกฎระเบียบข้อปฏิบัติต่าง ๆ

4. ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์ ผู้บริหารควรมีมาตรการป้องกันอันตรายไม่ให้เกิดกับบุคลากรในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ และมีนโยบาย หรือกระบวนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับความเสี่ยงที่ชัดเจนเหมาะสม

5. ด้านการประเมินความเสี่ยง ผู้บริหารควรมีการศึกษารวบรวมข้อมูลผลกระทบของเหตุการณ์ความเสี่ยงต่าง ๆ และมีการประเมินถึงโอกาสที่อาจเกิดความเสี่ยงว่ามีมากน้อยเพียงใด

6. ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ผู้บริหารควรมีการดำเนินการเพิ่มเติม เพื่อลดโอกาสของปัจจัยเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น และมีการร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการบริหารจัดการกับความเสี่ยง

7. ด้านกิจกรรมการควบคุม ผู้บริหารควรมีการกำหนดถึงกลไกที่เหมาะสมในการควบคุมเพื่อป้องกันและลดจุดอ่อนของกิจกรรมการควบคุม และมีการกำหนดถึงวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูลที่ชัดเจนเหมาะสม

8. ด้านการติดตามผล ผู้บริหารควรมีการประเมินผลวิธีการติดตามการบริหารจัดการกับความเสี่ยงแต่ละ โครงการ และมีการรายงานการบริหารจัดการกับความเสี่ยงตามความเป็นจริง ไม่ปิดบังสิ่งที่ผิดปกติ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังต่อไปนี้

1. ควรศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความเสี่ยงกับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาของผู้บริหารในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี หรือหน่วยงานอื่น ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่
2. ควรศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในสำนักเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี ที่เป็นปัจจัยเสี่ยงอันอาจทำให้การบริหารดำเนินงานไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ เพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารความเสี่ยงขององค์กรสืบต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี